

„Съвременъ театръ“

въ 1907—1908 год.

(Заболяването на Маня Икономова)

.....
Шести сезонъ.

Следъ хвърления погледъ назадъ, какво оставаше на Съвременъ театръ да върши?

Съ гордото съзнание, че той не бива да бжде победенъ, че едно дѣло като неговото, отгледано съ такава упорита ревностъ, не трѣбва да бжде ликвидирано печално и съ позоръ, уредникътъ на театра решава да продължи работата и за напредъ но съ огледъ вече на самитѣ условия.

Идейнитѣ пориви до извѣстна степенъ сж покосени, крилата уморени.

Но уредникътъ Матей е все още въ вишинето. И не му се слиза.

Тука е именно трагедията на тоя духъ: не му се слиза, а трѣбва да слезе.

Подлиятъ смѣхъ на грубата и отмъстителна низина довежда въ трепетъ и потресъ цѣлото му сжщество.

А какво бѣше той?

— Единъ залюбенъ, но не разбранъ герой.

И не спрѣ да върви той напредъ, до като се видѣ съвсемъ изоставенъ отъ множеството и заобиколенъ само съ двама — трима върни свои съпжтници, но и тѣ застрашени вече отъ разядащата ги немощъ и болестъ.

Тогава, далечъ ли сме ние отъ направеното по-горе сравнение, че въ лицето на Матей Икономовъ, ние виждаме единъ Брандъ, огледанъ въ нашата своеобразна действителностъ?

Само, че въ тоя моментъ нашиятъ Брандъ не бѣше стигналъ още до лавинитѣ. Впоследствие, когато настѣпиха войнитѣ, попадна той въ леденитѣ